

Arrest

nr. 236 128 van 28 mei 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 juli 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 16 juni 2014 tot weigering van afgifte van een visum gezins-hereniging.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest van de Raad van State van 13 maart 2018 met nummer 240.997 waarbij het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 15 juli 2016 met nummer 171 960 wordt vernietigd.

Gezien het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 8 november 2018 met nr. 212 122 waarbij een prejudiciële vraag wordt gesteld aan het Hof van Justitie van de Europese Unie.

Gezien het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 20 november 2019 in de zaak C-706/18.

Gezien het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 20 februari 2020 met nr. 232 885 waarbij partijen worden opgeroepen voor de terechtzitting van 19 maart 2020.

Gelet op de annulering van voormelde zitting als preventieve maatregel ter vermindering van de verspreiding van Covid 19.

Gelet op de beschikking van 28 april 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 mei 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHES, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Dhr. F.S.M. wordt op 27 september 2012 door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen erkend als vluchteling.

1.2. Verzoekster dient bij de Belgische ambassade in Islamabad op 24 oktober 2013 een aanvraag in tot afgifte van een visum met het oog op gezinshereniging (type D) met dhr. F.S.M., in de hoedanigheid van echtgenote.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 24 april 2014 een beslissing tot uitstel van het nemen van een beslissing aangaande de visumaanvraag, teneinde verzoekster toe te laten bijkomende documenten over te maken. Uit het administratief dossier blijkt niet dat deze beslissing ter kennis werd gebracht van verzoekster.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 16 juni 2014 een beslissing tot weigering van de afgifte van het visum. Deze beslissing, die verzoekster op 26 juni 2014 ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

"[...] Resultaat: Casa: Weigering

Visumtype:

Duur in dagen:

Aantal binnenkomsten:

Commentaar: De betrokkene kan geen beroep doen op de bepalingen betreffende de gezinshereniging in art. 10,1,1,4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 08/07/2011. Overwegende dat op 24/10/2013 een aanvraag gezinshereniging werd ingediend door F.F., geboren op [...], van Afghaanse nationaliteit, om haar veronderstelde echtgenoot F.S.M. geboren op [...], erkend vluchteling van Afghaans origine, in België te vervoegen. Aangezien ter staving van het huwelijk een affidavit werd voorgelegd waarin op eer verklaard wordt dat betrokkenen op 27/03/2011 in het huwelijk zouden getreden zijn. Overwegende dat krachtens artikel 27 van het wetboek van internationaal privaatrecht een buitenlandse akte, om erkend te worden, moet voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid, en haar rechtsgeldigheid moet worden vastgesteld overeenkomstig het op haar toepasselijke recht; Overwegende dat uit de inlichtingen in ons bezit blijkt dat dergelijke uittreksels om een afstammingsband vast te stellen deze voorwaarden niet vervullen; De administratie dient bijgevolg de authenticiteit van deze verklaringen na te gaan en daarbij rekening te houden met de gegevens in het administratieve dossier waarover zij beschikt; Overwegende dat in dit geval blijkt dat deze gegevens geenszins de inhoud van het administratief dossier bevestigen aangezien de heer F. in zijn asielaanvraag, dd 17/06/2011 verklaarde ongehuwd te zijn. Deze informatie werd door de heer F. bevestigd bij zijn interview op het CGVS in september 2012. Daarenboven maakt de heer F. in zijn asielrelaas verschillende malen melding van zijn voormalige verloofde, die uitgekozen was voor hem maar waar de relatie mee beëindigd zou zijn. Overwegende dat de heer F. bij het ondertekenen van zijn asielrelaas er kennis van nam dat hij zich blootstelde aan vervolgingen op grond van leugenachtige of bedrieglijke verklaringen en dat anderzijds de familieleden waarvan hij het bestaan verborgen zou houden, zouden kunnen geweigerd worden zich bij hem te voegen. Aangezien wegens de bovenstaande tegenstrijdigheden de huwelijksband op onvoldoende wijze aangetoond werd en het recht op gezinshereniging dus niet geopend wordt. Het voorgelegde document kan niet worden erkend in België en de visumaanvraag wordt verworpen. [...]"

Dit betreft de bestreden beslissing.

1.5. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verwerpt bij arrest van 15 juli 2016 met nummer 171 960 het door verzoekster tegen de beslissing zoals bedoeld in punt 1.4. ingestelde schorsings- en annulatieberoep.

1.6. Verzoekster dient een cassatieberoep in tegen het arrest van de Raad, zoals bedoeld in punt 1.5.

1.7. De Raad van State vernietigt bij arrest van 13 maart 2018 met nummer 240.997 het arrest van de Raad, zoals bedoeld in punt 1.5.

1.8. De Raad doet thans, in een anders samengestelde kamer, opnieuw uitspraak over de bestreden beslissing zoals bedoeld in punt 1.4.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een eerste middel een schending aan van artikel 10ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2. Verzoekster stelt dat zij haar aanvraag tot afgifte van een visum heeft ingediend op 24 oktober 2013, maar dat de bestreden beslissing slechts werd genomen op 16 juni 2014 en ter kennis werd gebracht op 7 juli 2014. Verzoekster citeert artikel 10ter, §2 van de Vreemdelingenwet, dat stelt dat *“de beslissing met betrekking tot de aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden na de datum waarop de aanvraag werd ingediend, zoals bepaald in §1, getroffen en betekend.”* [...] *“Indien na het verstrijken van de termijn van zes maanden volgend op de datum waarop de aanvraag werd ingediend, die eventueel verlengd werd overeenkomstig het tweede lid, geen enkele beslissing getroffen werd, moet de machtiging tot verblijf verstrekt worden.”* Verzoekster betoogt dat de wet duidelijk is. Bij gebrek aan een beslissing binnen een termijn van zes maanden, dan wel een met reden omklede beslissing tot verlenging van de termijn, diende zij in het bezit te worden gesteld van een visum type D aangezien ze recht heeft op *“een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (elektronische F-kaart) in België”*.

2.3. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen dat overeenkomstig artikel 12bis, §2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet een beslissing tot verlenging van de termijn werd getroffen op 24 april 2014. Hij stelt dat deze beslissing zich in het administratief dossier bevindt. Verweerder betoogt dat er derhalve geen sprake is van een overschrijding van de beslissingstermijn.

2.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve minstens in dat de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris bij het nemen van een beslissing minstens moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.5. De Raad wenst er in eerste instantie op te wijzen dat uit de lezing van artikel 10ter van de Vreemdelingenwet blijkt dat dit artikel van toepassing is op aanvragen om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden in toepassing van artikel 10bis van de Vreemdelingenwet. Voormelde bepaling handelt onder meer over de in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 6° bedoelde familieleden van een vreemdeling die gemachtigd werd in België te verblijven voor een beperkte duur. Op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd getroffen, genoten derdelanders die erkend werden als vluchteling echter nog onmiddellijk van een onbeperkt verblijfsrecht. De verzoekende partij diende een aanvraag in tot afgifte van een visum met het oog op gezinshereniging in toepassing van artikel 10, §1, 4°, eerste streepje van de Vreemdelingenwet, dit in functie van haar (voorgehouden) echtgenoot, die in België als vluchteling werd erkend. De in punt 1.1. vermelde aanvraag geschiedde dan ook op grond van artikel 12 bis, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet en dus niet in toepassing van artikel 10bis van de Vreemdelingenwet, waarnaar artikel 10ter van de Vreemdelingenwet verwijst. De schending van artikel 10ter, §2 van de Vreemdelingenwet kan te dezen dan ook niet dienstig worden aangevoerd.

2.6. Het middel heeft in wezen betrekking op artikel 12bis, §2 van de Vreemdelingenwet waarnaar de verwerende partij in haar nota verwijst en waaruit de Raad afleidt dat ook de verwerende partij het alzo begrepen heeft. Voormelde bepaling luidde op het ogenblik van de totstandkoming van de bestreden beslissing als volgt:

“Indien de in § 1 bedoelde vreemdeling zijn aanvraag indient bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland, moeten samen met de aanvraag documenten worden overgelegd die aantonen dat hij voldoet aan de voorwaarden die worden bedoeld in artikel 10, §§ 1 tot 3, onder meer een medisch getuigschrift waaruit blijkt dat hij niet lijdt aan één van de in de bijlage aan deze wet opgesomde ziekten, evenals, indien hij ouder is dan achttien jaar, een uittreksel uit het strafregister of een gelijkwaardig document.

De datum voor het indienen van de aanvraag is die waarop alle bewijzen, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, worden overgelegd.

De beslissing met betrekking tot de toelating tot verblijf wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van indiening van de aanvraag, zoals bepaald in het tweede lid, getroffen en ter kennis gebracht. De beslissing wordt getroffen, rekening houdende met het geheel van de elementen van het dossier.

Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in artikel 10, § 5, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de vreemdeling die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling.

In bijzondere omstandigheden die verband houden met het complexe karakter van de behandeling van de aanvraag, alsook in het kader van een onderzoek naar een huwelijk als bedoeld in artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek of de voorwaarden verbonden aan het partnerschap bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 5°, kan de minister of zijn gemachtigde deze termijn tweemaal, met een periode van drie maanden, verlengen. Dit wordt gedaan door middel van een met redenen omklede beslissing die ter kennis wordt gebracht van de aanvrager.

Indien geen enkele beslissing getroffen werd na het verstrijken van de termijn van zes maanden volgend op de datum waarop de aanvraag werd ingediend, die eventueel verlengd werd overeenkomstig het vijfde lid, moet de toelating tot verblijf verstrekt worden.”

Artikel 10, §1, eerste lid, 4° eerste streepje van de Vreemdelingenwet waarnaar artikel 12 bis, §2 van de Vreemdelingenwet onder meer verwijst en dat op verzoeksters situatie van toepassing is, luidt op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing als volgt:

“§ 1 Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven:

1° [...]

2° [...]

3° [...];

4° de volgende familieleden van een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen. Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben. Deze voorwaarden met betrekking tot de aard van het verblijf en de duur van het verblijf zijn niet van toepassing indien het familieleden betreft van een vreemdeling die overeenkomstig artikel 49, § 1, tweede of derde lid, of artikel 49/2, §§ 2 of 3, als begunstigde van een internationale beschermingsstatus tot een verblijf in het Rijk is toegelaten :

– de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter

teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam [...]”.

2.7. Artikel 10, §1, eerste lid, 4°, eerste streepje van de Vreemdelingenwet betreft een omzetting van artikel 4, lid 1, a) van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: de richtlijn 2003/86/EG), dat luidt als volgt:

*“De lidstaten geven uit hoofde van deze richtlijn, en op voorwaarde dat aan de in hoofdstuk IV en artikel 16 gestelde voorwaarden is voldaan, toestemming tot toegang en verblijf aan de volgende gezinsleden:
a) de echtgenoot van de gezinshereniger.”*

2.8. Artikel 12bis, §2 van de Vreemdelingenwet betreft een omzetting van artikel 5, lid 4 van de richtlijn 2003/86/EG, dat luidt als volgt:

“Zo spoedig mogelijk, maar uiterlijk negen maanden na de datum van indiening van een verzoek, stellen de bevoegde instanties van de lidstaat de persoon die het verzoek heeft ingediend, schriftelijk in kennis van de ten aanzien van hem genomen beslissing.

In bijzondere omstandigheden die verband houden met het complexe karakter van de behandeling van het verzoek, kan de in de eerste alinea genoemde termijn verlengd worden.

Een eventuele beslissing tot afwijzing van het verzoek wordt gemotiveerd. Gevolgen van het uitblijven van een beslissing bij het verstrijken van de in de eerste alinea genoemde termijn moeten bij de nationale wetgeving van de betrokken lidstaat worden geregeld.”

2.9. Uit de bespreking van het tweede middel blijkt dat verzoekster er niet in slaagt om de conclusie in de bestreden beslissing, namelijk dat de huwelijksband onvoldoende werd aangetoond omwille van de vastgestelde tegenstrijdigheden, te weerleggen.

2.10. Kernpunt van de huidige betwisting betreft de vraag of in de situatie van een vreemdeling die gezinshereniging verzoekt met een derdelander die in België is erkend als vluchteling, doch die niet aantoonbaar voldoet aan de gestelde verblijfsvoorwaarden, de Belgische autoriteiten moeten overgaan op een automatische toelating tot verblijf en dus de afgifte van een visum gezinshereniging, indien er geen beslissing werd getroffen binnen de termijnen zoals bedoeld in artikel 12 bis, §2, laatste lid van de Vreemdelingenwet.

Ter herinnering: overzicht van de rechtspraak in huidige zaak

2.11. In antwoord op de argumentatie van verzoekster, zoals weergegeven onder punt 2.2., stelde de Raad in zijn arrest van 15 juli 2016 met nummer 171 960 het volgende vast.

“In zoverre het middel in wezen betrekking heeft op artikel 12bis, § 2 van de Vreemdelingenwet, kan verzoekende partij niet dienstig voorhouden dat de bestreden beslissing niet binnen de vereiste termijn is genomen en dat zij automatisch recht heeft op verblijf “zodat zij in het bezit dient gesteld te worden van een visum type D aangezien zij recht heeft op een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (elektronische F-kaart) in België”.

Zij slaagt er immers niet in om de conclusie in de bestreden beslissing dat de huwelijksband onvoldoende wordt bewezen omwille van de vastgestelde tegenstrijdigheden, te weerleggen. Een verblijfskaart, als instrumentum, kan enkel worden afgegeven indien er een onderliggend negotium is, met name een verblijfsrecht.

Artikel 10, § 1 van de Vreemdelingenwet als omzetting van artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2003/86/EG inzake het recht op gezinshereniging, verleent enkel een subjectief recht in de door de richtlijn vastgestelde gevallen (HvJ 27 juni 2006, nr. C-540/03, Parlement v. Raad, par. 60; HvJ 4 maart 2010, C-578/08, Chakroun, pt.41-42). In casu betekent dit dat de huwelijksband moet worden bewezen en dat aan de gestelde verblijfsvoorwaarden voor gezinshereniging moet worden voldaan.”

2.12. Aldus stelde de Raad – onder verwijzing naar het declaratoire karakter van het verblijfsrecht vervat in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2003/86/EG – vast dat de overschrijding van de beslissingstermijn in casu niet de afgifte van een ‘verblijfskaart’ met zich mee kon brengen, omdat niet is aangetoond dat verzoekster voldoet aan de gestelde verblijfsvoorwaarden voor gezinshereniging.

2.13. Zoals in de uiteenzetting van de feiten reeds werd gesteld, diende verzoekster een cassatieberoep in bij de Raad van State, gericht tegen voormeld arrest van de Raad van 15 juli 2016.

2.14. De Raad van State heeft bij arrest van 13 maart 2018 met nummer 240.997 voormeld arrest van de Raad van 15 juli 2016 vernietigd. De Raad van State gaat in zijn arrest over tot de volgende vaststellingen:

a) Artikel 12bis, §2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet voorziet dat de verlenging van de beslissingstermijn dient te geschieden middels *“een met reden omklede beslissing die ter kennis wordt gebracht van de aanvrager”*. Het loutere gegeven dat een beslissing tot verlenging van de beslissingstermijn is opgenomen in het administratief dossier, zoals in casu, volstaat niet opdat de beslissingstermijn rechtsgeldig is verlengd. Hiervoor is vereist dat deze beslissing, die met reden omkleed dient te zijn, aan verzoekster werd betekend, quod non in casu.

b) De beslissingstermijn en de gevolgen van de overschrijding ervan, zoals opgenomen in artikel 12bis, §2 van de Vreemdelingenwet, gelden zonder uitzondering, ook indien er twijfel bestaat over de huwelijksband. De Raad van State stelt hierbij dat *“de wet geen uitzondering [voorziet] op voornoemde verplichting naargelang de eventuele weigeringsgrond”* en citeert passages uit twee arresten van het Grondwettelijk Hof, met name:

- overweging B.7.1. van het arrest van het Grondwettelijk Hof van 4 november 2010 met nummer 128/2010 (*“Artikel 12bis, § 2, derde tot vijfde lid, van de Vreemdelingenwet houdt voor de betrokken vreemdeling een dubbele waarborg in: enerzijds, wordt de overheid verplicht om binnen een bepaalde termijn te beslissen over de aanvraag tot gezinshereniging, zodat de betrokkene niet te lang in het ongewisse blijft over het antwoord op zijn aanvraag; anderzijds, moet de toelating worden verleend indien geen enkele beslissing werd genomen binnen de opgelegde termijn, waardoor de betrokken vreemdeling wordt beschermd indien de overheid de opgelegde termijn niet respecteert of geen enkele beslissing neemt”*);

- overweging B.7.3. van het arrest van het Grondwettelijk Hof van 26 september 2013 met nummer 121/2013 (*“In uitzonderlijk complexe dossiers kan die termijn tweemaal met een periode van drie maanden worden verlengd, zodat in elk geval een beslissing moet worden genomen binnen de termijn van één jaar, te rekenen vanaf de datum van de aanvraag.”*).

2.15. Op grond van voorgaande elementen besluit de Raad van State: *“De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kon derhalve niet zonder schending van artikel 12bis, §2, derde en zesde lid van de vreemdelingenwet oordelen dat de in die bepalingen vastgelegde termijn niet geldt wanneer de verwerende partij nadat de termijn is verstreken alsnog zou vaststellen dat de vereiste huwelijksband niet is aangetoond en de aanvraag zou verwerpen.”*

2.16. Op 27 juni 2018, dus nadat de Raad van State bovenvermeld arrest had gewezen, vaardigde het Hof van Justitie in zaak C-246/17 een arrest uit waarin het volgende wordt gesteld: *“richtlijn 2004/38 moet aldus worden uitgelegd dat zij zich verzet tegen een nationale regeling als in het hoofdgeding aan de orde, die de bevoegde nationale autoriteiten verplicht ambtshalve een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie aan de betrokkene af te geven wanneer de in artikel 10, lid 1, van richtlijn 2004/38 voorgeschreven termijn van zes maanden wordt overschreden, zonder dat eerst wordt vastgesteld dat die persoon daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om in overeenstemming met het Unierecht in het gastland te verblijven”* (HvJ 27 juni 2018, C-246/17, Diallo t. België).

2.17. De Raad heeft gelet op dit arrest, bij arrest nr. 212 122 van 8 november 2018 in onderhavige zaak de volgende prejudiciële vraag gesteld aan het Hof van Justitie:

“Verzet richtlijn 2003/86/EG – met inachtneming van artikel 3, lid 5, alsook de doelstelling ervan, met name het bepalen van de voorwaarden voor de uitoefening van het recht op gezinshereniging – zich tegen een nationale regeling die erin bestaat dat artikel 5, lid 4 van diezelfde richtlijn aldus wordt geïnterpreteerd dat het gevolg van het uitblijven van een beslissing bij het verstrijken van de gestelde termijn bestaat uit een verplichting voor de nationale autoriteiten om ambtshalve een toelating tot verblijf aan de betrokkene te verstrekken, zonder dat eerst wordt vastgesteld dat die persoon daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om in overeenstemming met het Unierecht in België te verblijven?”

2.18. Het Hof van Justitie beantwoordde op 20 november 2019 deze prejudiciële vraag als volgt:

“Richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging moet aldus worden uitgelegd dat zij zich verzet tegen een nationale regeling op grond waarvan de bevoegde nationale autoriteiten, wanneer binnen een termijn van zes maanden vanaf de datum van indiening van het verzoek tot gezinshereniging geen beslissing is genomen, ambtshalve een verblijfstitel moeten afgeven aan de indiener van het verzoek, zonder dat zij noodzakelijkerwijs eerst moeten vaststellen dat deze daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om in overeenstemming met het Unierecht in de lidstaat te verblijven.” (zaak C-706/18, X. t. Belgische Staat).

Het Hof van Justitie kwam tot dit besluit op grond van de volgende overwegingen:

“23 In dat verband volgt uit artikel 5, lid 4, eerste alinea, van richtlijn 2003/86 dat de beslissing inzake het verzoek tot gezinshereniging zo spoedig mogelijk, maar uiterlijk negen maanden na de datum van indiening van dat verzoek bij de bevoegde nationale autoriteiten van de betrokken lidstaat, moet worden genomen.

24 Overeenkomstig artikel 5, lid 4, derde alinea, tweede volzin, van richtlijn 2003/86, moeten gevolgen van het uitblijven van een beslissing inzake het verzoek tot gezinshereniging bij het verstrijken van die termijn bij de nationale wetgeving van de betrokken lidstaat worden geregeld.

25 In casu blijkt uit de verwijzingsbeslissing dat de in het hoofdgeding aan de orde zijnde nationale regeling voorziet in een systeem van impliciete aanvaarding, volgens hetwelk het uitblijven van een beslissing op het verzoek tot gezinshereniging bij het verstrijken van een termijn van zes maanden na de indiening van dat verzoek zonder uitzondering de automatische afgifte van een verblijfstitel aan de indiener van het verzoek meebrengt.

26 Het Unierecht verzet zich er weliswaar niet tegen dat de lidstaten regelingen tot stilzwijgende goedkeuring of toestemming invoeren, maar die regelingen mogen geen afbreuk doen aan de nuttige werking van het Unierecht (arrest van 27 juni 2018, Diallo, C-246/17, EU:C:2018:499, punt 46).

27 Dienaangaande zij eraan herinnerd dat richtlijn 2003/86 weliswaar het bevorderen van de gezinshereniging tot doel heeft (arrest van 13 maart 2019, E., C-635/17, EU:C:2019:192, punt 45), doch krachtens artikel 1 van die richtlijn, gelezen in samenhang met overweging 6 ervan, die richtlijn voorts tot doel heeft op basis van gemeenschappelijke criteria, de materiële voorwaarden vast te stellen voor de uitoefening van het recht op gezinshereniging door onderdanen van derde landen die wettig op het grondgebied van de lidstaten verblijven.

28 Het begrip „gezinshereniging” wordt in artikel 2, onder d), van richtlijn 2003/86 omschreven als de toegang tot en het verblijf in een lidstaat van de gezinsleden van een wettig in die lidstaat verblijvende onderdaan van een derde land, teneinde de eenheid van het gezin te behouden, ongeacht of de gezinsband tot stand is gekomen vóór of na de komst van degene die in de lidstaat verblijft.

29 Volgens artikel 4, lid 1, van richtlijn 2003/86 geven de lidstaten uit hoofde van deze richtlijn toestemming tot toegang en verblijf met het oog op de gezinshereniging aan bepaalde gezinsleden van de gezinshereniger, onder wie met name diens echtgenoot. Het Hof heeft geoordeeld dat deze bepaling de lidstaten precieze positieve verplichtingen oplegt, waaraan duidelijk omschreven subjectieve rechten beantwoorden, aangezien zij de lidstaten verplicht om in de door de richtlijn vastgestelde gevallen de gezinshereniging van bepaalde leden van het gezin van de gezinshereniger toe te staan zonder hun beoordelingsmarge te kunnen uitoefenen (arrest van 27 juni 2006, Parlement/Raad, C-540/03, EU:C:2006:429, punt 60).

30 Wat echter de procedureregels voor de indiening en de behandeling van het verzoek tot gezinshereniging betreft, bepaalt artikel 5, lid 2, eerste alinea, van richtlijn 2003/86 dat dit verzoek vergezeld gaat van „documenten waaruit de gezinsband blijkt”. Voorts bepaalt artikel 5, lid 2, tweede alinea, van die richtlijn dat „[t]eneinde bewijs voor het bestaan van een gezinsband te verkrijgen, [...] de lidstaten desgewenst gesprekken [kunnen] houden met de gezinshereniger en diens gezinsleden en ander onderzoek verrichten dat nodig wordt geacht”.

31 Wat bovendien de gezinshereniging van vluchtelingen betreft, volgt uit artikel 11, lid 2, van richtlijn 2003/86 dat, wanneer een vluchteling geen officiële bewijsstukken kan overleggen waaruit de gezinsband blijkt, de lidstaten ook andere bewijsmiddelen inzake het bestaan van een dergelijke gezinsband in aanmerking nemen.

32 Hieruit volgt dat de bevoegde nationale autoriteiten moeten onderzoeken of de gezinsbanden die worden aangevoerd door de gezinshereniger of het lid van zijn gezin op wie het verzoek tot gezinshereniging betrekking heeft, werkelijk bestaan.

33 Wanneer het verzoek tot gezinshereniging aldus wordt ingewilligd, staat de betrokken lidstaat het gezinslid van de gezinshereniger de toegang tot het grondgebied toe en verstrekt hij hem een eerste verblijfstitel overeenkomstig artikel 13, lid 2, van richtlijn 2003/86.

34 Uit deze overwegingen volgt dat de bevoegde nationale autoriteiten, alvorens gezinshereniging krachtens richtlijn 2003/86 toe te staan, moeten vaststellen of er relevante gezinsbanden bestaan

tussen de gezinshereniging en de onderdaan van een derde land ten gunste van wie het verzoek tot gezinshereniging wordt ingediend.

35 In die omstandigheden mogen die autoriteiten dus geen verblijfstitel afgeven op grond van richtlijn 2003/86 aan een onderdaan van een derde land die niet voldoet aan de voorwaarden die de richtlijn voor die afgifte stelt (zie naar analogie arrest van 27 juni 2018, Diallo, C-246/17, EU:C:2018:499, punt 50).

36 In casu blijkt echter uit de punten 17 en 25 van het onderhavige arrest dat de bevoegde nationale autoriteiten krachtens de in het hoofdgeding aan de orde zijnde nationale regeling personen die om gezinshereniging verzoeken zonder uitzondering een op richtlijn 2003/86 gebaseerde verblijfstitel moeten afgeven bij het verstrijken van een termijn van zes maanden na de indiening van hun verzoek, ook al is niet eerst vastgesteld dat zij daadwerkelijk voldoen aan de in richtlijn 2003/86 gestelde voorwaarden voor het recht op gezinshereniging.

37 Omdat een dergelijke regeling toestaat dat een op richtlijn 2003/86 gebaseerde verblijfstitel wordt afgegeven aan een persoon die niet voldoet aan de voorwaarden om deze te verkrijgen, ondermijnt zij de doeltreffendheid van deze richtlijn en is zij in strijd met de doelstellingen ervan.”

2.19. Het hele betoog van verzoekster is erin te gericht dat conform artikel 12bis, § 2, laatste lid van de Vreemdelingenwet de verwerende partij haar een visum moet verstrekken nu er geen beslissing werd getroffen binnen de termijn van zes maanden volgend op de datum waarop de aanvraag werd ingediend en ze dus automatisch recht heeft op een toelating tot verblijf.

2.20. Echter, het Hof van Justitie heeft duidelijk uitgelegd dat een nationale regeling op grond waarvan de verwerende partij, indien ze binnen een termijn van zes maanden vanaf de datum van indiening van het verzoek tot gezinshereniging geen beslissing heeft genomen, ambtshalve een verblijfstitel, casu quo een visum, moet afgeven aan de aanvrager, zonder dat zij eerst heeft vastgesteld dat deze daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om in overeenstemming met het Unierecht in de lidstaat te verblijven, de doeltreffendheid van richtlijn 2003/86/EG ondermijnt en strijdig is met de doelstellingen ervan.

2.21. Uit het arrest van het Hof van Justitie kan worden afgeleid dat de wijze waarop de Belgische wetgever in artikel 12 bis, §2, laatste lid van de Vreemdelingenwet, gebruik heeft gemaakt van zijn procedurele autonomie zoals bepaald in artikel 5, lid 4, derde alinea van richtlijn 2003/86/EG, afbreuk doet aan de nuttige werking ervan.

2.22. Het komt toe aan de nationale rechter om de nationale bepalingen die hij moet toepassen zoveel mogelijk in overeenstemming met de eisen van het gemeenschapsrecht uit te leggen (vaste rechtspraak van het Hof van Justitie, zie bijv. arrest van het Hof van 5 oktober 1994 in de zaak C-165/91, Van Munster S. J. M./Rijksdienst voor Pensioenen, punt 34 en arrest van het Hof van 13 november 1990 in de zaak C-106/89, Marleasing, punt 8). In deze laatste aangehaalde zaak werd gesteld dat bij de toepassing van het nationale recht, de nationale rechter dit zoveel mogelijk moet uitleggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de toepasselijke richtlijn. De vereiste van een richtlijnconforme uitlegging van het nationale recht is namelijk inherent aan het systeem van het Verdrag, aangezien het de nationale rechter in staat stelt binnen het kader van zijn bevoegdheden de volle werking van het gemeenschapsrecht te verzekeren bij de beslechting van het bij hem aanhangige geding (arrest van het Hof van Justitie van 4 juli 2006, in zaak C-212/04, zaak Adeneler e.a., punt 109 en het in dit arrest aangehaalde arrest Pfeiffer e.a., van 5 oktober 2004, zaak C-397/01–C-403/01, punt 114).

2.23. De Raad kan het conflict dat zich heden stelt tussen artikel 12bis, §2, laatste lid van de Vreemdelingenwet en richtlijn 2003/86/EG echter niet oplossen via een richtlijnconforme interpretatie van de wetbepaling. Een richtlijnconforme interpretatie heeft immers haar grenzen. Zo kan het niet leiden tot een contra legem-interpretatie van het nationale recht (zie o.a. HvJ, zaak C-212/04, Adeneler e.a., r.o. 110 en het in deze zaak aangehaalde arrest van 16 juni 2005, Pupino, C-105/03, punten 44 en 47). De Raad kan artikel 12 bis, §2, laatste lid van de Vreemdelingenwet via een richtlijnconforme interpretatie niets iets anders doen zeggen dan wat het zegt. Hij kan deze bepaling meer bepaald niet doen zeggen dat een gebrek aan beslissing binnen de voorziene termijnen gelijkstaat aan een weigeringsbeslissing. De Raad kan, gelet op de libellering van artikel 12 bis, §2, laatste lid van de Vreemdelingenwet en op de in punt 2.14. bedoelde rechtspraak van de Raad van State die zich hierbij beriep op rechtspraak van het Grondwettelijk Hof, deze bepaling evenmin doen zeggen dat een toelating tot toegang en verblijf na het verstrijken van de beslissingstermijn slechts automatisch kan worden verstrekt voor zover wordt voldaan aan de grondvoorwaarden voor gezinshereniging.

2.24. Wanneer het voor de rechter onmogelijk is om de nationale bepalingen in overeenstemming met de eisen van het recht van de Europese Unie uit te leggen en toe te passen, moet de rechter, op eigen gezag, de nationale wetgeving die strijdig is met de bepalingen van het EU-recht buiten toepassing laten. Deze verplichting volgt uit de voorrang van het Unierecht (HvJ 19 januari 2010, Küçükdeveci, C-397-403/01, r.o. 51 en het hierin aangehaalde arrest Mangold van 22 november 2005, C-144/04, punt 77). De rechter moet daarvoor niet de voorafgaande opheffing via de wetgeving of enige andere constitutionele procedure vragen of afwachten (zie onder meer arresten van het HvJ van 22 juni 2010, Melki, C-188/10; van 11 januari 2007, ITC, C-208/05; van 9 maart 1978, Simmenthal, 106/77; van 5 oktober 2010, Elchinov, C 173/09 en van 17 november 2011, zaak C 434/10).

2.25. In casu kan de Raad om nuttige werking en dus voorrang te verlenen aan het Unierecht dan ook niets anders dan artikel 12bis, § 2 in fine van de Vreemdelingenwet buiten toepassing te laten. Immers kan er geen sprake zijn van een regeling op grond waarvan de verwerende partij, indien ze binnen een termijn van zes maanden vanaf de datum van indiening van het verzoek tot gezinshereniging geen beslissing heeft genomen, ambtshalve een verblijfstitel, casu quo een visum, moet afgeven aan de aanvrager, zonder dat zij eerst heeft vastgesteld dat deze daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om in overeenstemming met het Unierecht in de lidstaat te verblijven. De verwerende partij kan geen visum of verblijfstitel afgeven op grond van richtlijn 2003/86 aan een onderdaan van een derde land die niet voldoet aan de voorwaarden die de richtlijn voor die afgifte stelt. De verzoekende partij stelt ter terechtzitting dat het arrest van het Hof van Justitie niet kan leiden tot een retroactieve andersluidende interpretatie van artikel 12bis, §2 van de Vreemdelingenwet waarvan ze als rechtsonderhorige het slachtoffer is. Echter interpreteert de Raad de betrokken wetsbepaling niet doch dient ze deze opzij te schuiven omdat ze gelet op het besproken arrest van het Hof van Justitie altijd al als strijdig met Unierecht moest worden beschouwd (zie HvJ 13 januari 2004, C-453/00, Kühne en Heitz, par. 21: *De uitlegging die het Hof krachtens de hem bij artikel 234 EG verleende bevoegdheid geeft aan een regel van gemeenschapsrecht, verklaart en preciseert, voorzover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (zie met name arresten van 27 maart 1980, Denkavit italiana, 61/79, Jurispr. blz. 1205, punt 16, en 10 februari 2000, Deutsche Telekom, C-50/96, Jurispr. blz. I-743, punt 43)).*

2.26. Voormelde handelwijze komt niet neer op het tegen een particulier inroepen van een bepaling van een richtlijn die niet of niet correct werd omgezet door de Belgische staat. Immers betreft artikel 5 lid 4, derde alinea van richtlijn 2003/86/EG een bepaling die procedurele autonomie verstrekt aan de lidstaten. Er is m.a.w. geen sprake van een foutieve of het gebrek aan omzetting van een bepaling van een richtlijn, omdat de lidstaten net zelf mogen bepalen wat de gevolgen zijn van het uitblijven van een beslissing inzake het verzoek tot gezinshereniging bij het verstrijken van de in de nationale wetgeving voorziene termijn. Hier zijn echter grenzen aan, met name mag de nationale regeling niet de doeltreffendheid van richtlijn 2003/86/EG ondermijnen en mag ze niet in strijd zijn met de doelstellingen ervan. Artikel 12 bis, §2, laatste lid van de Vreemdelingenwet doet net dat en daarom moet de Raad deze bepaling buiten toepassing laten. De Raad kan om de lacune te vullen niet terugvallen op een bepaling van richtlijn 2003/86/EG vermits deze richtlijn zoals gezegd het aan de lidstaten overlaat om te bepalen wat de gevolgen zijn van het uitblijven van een beslissing inzake het verzoek tot gezinshereniging bij het verstrijken van de in de nationale wetgeving voorziene termijn. De verzoekende partij kan dan ook niet worden gevolgd wanneer ze ter terechtzitting opwerpt dat ze niet moet opdraaien voor een foutieve omzetting van een bepaling van een richtlijn.

2.27. Het is niet aan de Raad om te bepalen hoe de procedurele autonomie, zoals bepaald in artikel 5, lid 4, derde alinea van richtlijn 2003/86/EG voor het regelen van de gevolgen van het uitblijven van een beslissing inzake het verzoek tot gezinshereniging bij het verstrijken van de voorzien termijn, moet worden aangewend. Of bijvoorbeeld de aanvrager recht heeft op een schadevergoeding indien de verwerende partij er niet toe komt om een beslissing te treffen binnen de voorziene termijnen, is zaak van de Belgische wetgever.

2.28. De Raad is zich terdege bewust van artikel 15 van de gecoördineerde wetten van 12 januari 1973 op de Raad van State, waarin staat dat de administratieve rechtscolleges waarnaar de Raad van State de zaak na een arrest van cassatie heeft verwezen, zich dienen te gedragen naar dit arrest ten aanzien van het daarin beslechte rechtspunt. Aldus is de Raad normaliter gebonden aan de in punt 2.14. vermelde beslechting van het voorliggende rechtspunt, met name dat artikel 12bis, §2 van de Vreemdelingenwet voorziet dat verzoekster, bij het uitblijven van een beslissing binnen de gestelde

beslissingstermijnen, een automatisch recht op verblijf dient te worden verstrekt, niettegenstaande dat de huwelijksband in casu niet is aangetoond.

2.29. Echter is de Raad verplicht om voorrang te verlenen aan Unierecht en zijn medewerking te verlenen aan de nuttige werking ervan. Het andersluidend standpunt van de verzoekende partij die ter terechtzitting hamert op het gezag van gewijsde van het cassatie-arrest van de Raad van State kan hieraan geen afbreuk doen.

2.30. De overschrijding van de beslissingstermijn kan in casu dan ook niet de afgifte van het visum met zich meebrengen, omdat niet is aangetoond dat verzoekster voldoet aan de gestelde voorwaarden om toegelaten te worden tot verblijf, wat blijkt uit de bespreking van het tweede middel.

Het eerste middel is ongegrond.

2.31. Onder het kopje “*Subsidiar: tweede middel*” werpt verzoekster de schending op van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht en van artikel 8 EVRM.

Verzoekster betoogt als volgt:

“(…) II.2.2. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsverplichting een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft.

De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

II.2.3. Verzoekende partij erkent vooreerst dat haar echtgenoot tijdens zijn interview op het CGVS niks vermeld heeft over hun huwelijk. Dit is tevens de reden dat op 10 juli 2013 een schrijven gericht werd aan de Dienst Vreemdelingenzaken (Cf. Stuk 3). De echtgenoot van verzoekende partij had verkeerdelijk ‘engaged to be married’ laten registreren op haar eerste interview.

Dit werd tevens uitdrukkelijk vermeld bij de initiële aanvraag. Verwerende partij heeft nagelaten hier rekening mee te houden. Verwerende partij haalt in de thans bestreden beslissing aan dat de echtgenoot tijdens zijn interview gewag maakte van zijn voormalige verloofde waarmee de relatie beëindigd werd. De echtgenoot van verzoekende partij heeft dit inderdaad vermeld tijdens zijn interview. De uithuwelijking werd hem opgelegd toen hij elf jaar was, daar werd geen verder gevolg aangegeven. Dit is dan ook volledig irrelevant.

II.2.4. De echtgenoot van verzoekende partij ging niet verder in op zijn huwelijk tijdens zijn asielinterview, aangezien hij destijds niet in het bezit was van documenten om zijn huwelijk te kunnen staven. Dit is dan ook de reden waarom hij zijn huwelijk niet heeft benadrukt.

II.2.5. Verzoekende partij wenst verder volledigheidshalve te benadrukken dat het neergelegde huwelijkscertificaat wel degelijk authentiek is. Wanneer één van de partners niet kan aanwezig zijn bij het afleveren van een huwelijkscertificaat wordt een affidavit afgegeven. Aangezien de echtgenoot van verzoekende partij erkend werd als vluchteling - en zich dus niet naar Afghanistan kan begeven - werd het document enkel afgeleverd aan verzoekende partij zelf. Het neergelegde document is dus wel degelijk authentiek.

II.2.6. Ten overvloede wenst verzoekende partij foto's neer te leggen, genomen op de dag van hun huwelijk. Deze bewijzen ontegensprekelijk dat de echtgenoot van verzoekende partij voor zijn vertrek naar België huwde met verzoekende partij in Afghanistan (Cf. Stuk 4).

II.2.7. Verder schendt de thans bestreden beslissing artikel 8 EVRM:

"Artikel 8 - Recht op eerbiediging van privé familie- en gezinsleven

1. Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. "

II.2.8. De bestreden beslissing is dus in strijd met artikel 8 EVRM, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht."

2.32. Verzoekster diende een aanvraag in tot afgifte van een visum in het kader van een gezinshereniging met haar voorgehouden Afghaanse echtgenoot, erkend vluchteling in België, en dit in het kader van artikel 10, § 1, 4°, eerste streepje van de Vreemdelingenwet. Ter staving van de huwelijksband legde verzoekster een "affidavit" voor waarin op eer wordt verklaard dat betrokkenen op 27 maart 2011 in het huwelijk zijn getreden.

2.33. In de bestreden beslissing wijst de verwerende partij eerst op artikel 27 van het Wetboek Internationaal Privaatrecht (hierna: WIPR) dat betrekking heeft op de erkenning van een buitenlandse authentieke akte. Deze bepaling stelt dat een buitenlandse akte, om erkend te worden, moet voldoen aan de voorwaarden van het recht van de staat waar zij is opgesteld, die nodig zijn voor haar echtheid en haar rechtsgeldigheid.

2.34. In casu oordeelt de verwerende partij dat de voorgelegde "affidavit" een verklaring op eer betreft en stelt zij dienaangaande vast dat *"uit de inlichtingen in ons bezit blijkt dat dergelijke uittreksels om een afstammingsband vast te stellen deze voorwaarden niet vervullen"*.

2.35. Uit de bestreden beslissing blijkt derhalve dat de verwerende partij heeft vastgesteld dat de voorgelegde "affidavit", die in wezen een verklaring op eer betreft, wat steunt vindt in het administratief dossier, niet voldoet aan de voorwaarden van het recht van de staat waar zij is opgesteld – in casu Afghanistan – die nodig zijn voor haar echtheid en haar rechtsgeldigheid.

2.36. De verzoekende partij benadrukt in haar verzoekschrift dat het voorgelegde huwelijkscertificaat een authentiek document betreft. Zij licht toe dat, wanneer één van de partners niet aanwezig kan zijn bij het afleveren van een huwelijkscertificaat, een "affidavit" wordt afgegeven in Afghanistan. Aangezien haar echtgenoot werd erkend als vluchteling, en hij zich dus niet meer naar Afghanistan kan begeven, werd het document enkel afgeleverd aan haarzelf.

2.37. Uit dit betoog blijkt dat de verzoekende partij niet betwist dat het voorgelegde document ter staving van haar huwelijksband louter een verklaring op eer betreft. Verder worden er geen specifieke argumenten aangehaald ter betwisting van volgende motivering: *"Overwegende dat uit de inlichtingen in ons bezit blijkt dat dergelijke uittreksels om een afstammingsband vast te stellen deze voorwaarden niet vervullen."* De verzoekende partij slaagt er dus niet in de vaststelling te weerleggen dat de voorgelegde akte, opgesteld in Afghanistan, in toepassing van artikel 27 van het WIPR niet kan worden erkend in België.

2.38. Er wordt dan ook niet aangetoond dat de verwerende partij op onzorgvuldige of kennelijke onredelijke wijze besloot: *"Het voorgelegde document kan niet worden erkend in België."*

2.39. De verwerende partij heeft zich echter niet beperkt tot het niet erkennen van de voorgelegde "affidavit" als buitenlandse huwelijksakte in toepassing van artikel 27 WIPR. Uit het vervolg van de bestreden beslissing blijkt meer bepaald dat de verwerende partij de inhoud van de verklaringen op eer, met name de authenticiteit ervan, nagaat en daarbij rekening houdt met de gegevens in het administratieve dossier waarover zij beschikt.

2.40. Dit komt neer op de toepassing van artikel 12bis, § 5 van de Vreemdelingenwet dat toelaat dat rekening wordt gehouden met *"andere geldige bewijzen die in dit verband kunnen worden overgelegd"* wanneer geen officiële documenten kunnen worden voorgelegd.

2.41. In casu blijkt uit de bestreden beslissing dat de verwerende partij is nagegaan of de voorgelegde "affidavit" een element is dat toelaat de huwelijksband tussen de verzoekende partij en de te vervoegen persoon in België vast te stellen door de gegevens in dit document te vergelijken met de gegevens in het administratief dossier.

2.42. Daarbij stelt de verwerende partij vast dat de gegevens vermeld in de "affidavit" geenszins de inhoud van het administratief dossier bevestigen. De verwerende partij baseert deze vaststelling in hoofde op het feit dat de te vervoegen persoon, dhr. F. S. M., bij zijn asielaanvraag op 17 juni 2011 heeft verklaard ongehuwd te zijn. Deze informatie heeft hij tevens bevestigd bij zijn interview op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in september 2012. In bijkomende orde, merkt de verwerende partij op dat dhr. F. S. M. in zijn asielrelaas meerdere malen melding heeft gemaakt van een voormalige verloofde, die uitgekozen was voor hem maar met wie de relatie beëindigd

zou zijn. Wegens deze tegenstrijdigheden acht de verwerende partij de beweerde huwelijksband op onvoldoende wijze aangetoond en oordeelt zij dat het recht op gezinshereniging dus niet kan worden geopend.

2.43. De verzoekende partij erkent dat haar echtgenoot tijdens zijn interview op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niets heeft vermeld over zijn huwelijk. Dit is de reden, aldus verzoekster, waarom op 10 juli 2013 een schrijven werd gericht aan de Dienst Vreemdelingen-zaken. Hierin wordt uitgelegd dat haar echtgenoot verkeerdelijk *“engaged to be married”* (“verloofd”) had laten registreren op het “eerste interview” in plaats van “gehuwd”. De verwerende partij heeft volgens de verzoekende partij nagelaten hiermee rekening te houden. Betreffende de vaststelling die in bijkomende orde werd gedaan, haalt de verzoekende partij aan dat haar echtgenoot inderdaad tijdens zijn interview op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gewag heeft gemaakt van zijn voormalige geloofde met wie de relatie werd beëindigd. De verzoekende partij benadrukt dat dit gegeven volledig irrelevant is.

2.44. Op basis van de stukken in het administratief dossier kan worden vastgesteld dat de echtgenoot van de verzoekende partij tijdens zijn eerste gehoor op de Dienst Vreemdelingen-zaken op 17 juni 2011 bij de vraag naar zijn burgerlijke staat heeft verklaard “ongehuwd” te zijn. Ook tijdens diens gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft de voorgehouden echtgenoot van de verzoekende partij op de vraag: *“Ben je gehuwd?”*, “Nee” geantwoord.

2.45. Het betoog in het verzoekschrift dat dhr. F. S. M. tijdens zijn “eerste interview” verkeerdelijk heeft laten registreren dat hij verloofd was (*“engaged to be married”*) in plaats van gehuwd, omdat hij de eerstvermelde term verwarde met de term “huwelijk”, waardoor hij ten onrechte als “ongehuwd” werd geregistreerd, strookt geheel niet met de voormelde vaststelling dat deze persoon uitdrukkelijk heeft verklaard “ongehuwd” te zijn. Daarenboven dient te worden vastgesteld dat dhr. F. S. M. tijdens zijn eerste interview op de Dienst Vreemdelingen-zaken ter voorbereiding van zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij de subtitel: “verloofde”, het volgende heeft laten registreren: “geen”. Uit de stukken die betrekking hebben op de asielprocedure van de voorgehouden echtgenoot van de verzoekende partij, blijkt derhalve dat deze persoon heeft aangegeven gehuwd, noch verloofd te zijn.

2.46. De in het verzoekschrift voorgehouden lapsus vindt dan ook allerm minst steun in de informatie waar de Raad inzage in heeft, waarbij de Raad volledigheidshalve wenst te benadrukken dat de verklaringen die dhr. F. S. M. heeft afgelegd bij de Dienst Vreemdelingen-zaken hem achteraf werden voorgelezen in het Dari, waarna hij die voor goedkeuring heeft ondertekend en dat hij bij aanvang van zijn gehoor op het Commissariaat-generaal, waar hij wel degelijk werd bijgestaan door een tolk Dari, zelf heeft aangegeven het gehoor te willen afleggen in het Engels (zie gehoorverslag, p. 2).

2.47. Enige feitelijke grondslag voor het betoog van de verzoekende partij is niet terug te vinden in het administratief dossier, zodat het loutere beweringen betreffen die niet dienstig kunnen worden aangewend om de zorgvuldigheid of de kennelijke redelijkheid van de bestreden beslissing aan het wankelen te brengen.

2.48. In zoverre de verzoekende partij voorhoudt dat geen rekening werd gehouden met het schrijven van haar advocaat van 10 juli 2013, stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt vermeld: *“De administratie dient bijgevolg de authenticiteit van deze verklaringen na te gaan en daarbij rekening te houden met de gegevens in het administratieve dossier waarover zij beschikt.”* Hieruit blijkt uitdrukkelijk dat de verwerende partij, tijdens het onderzoek of de voorgelegde “affidavit” een element is dat toelaat de huwelijksband tussen de verzoekende partij en de te vervoegen persoon in België vast te stellen, de gegevens in dit document heeft vergeleken met alle beschikbare gegevens in het administratief dossier.

2.49. Verder toont de verzoekende partij haar belang bij dit onderdeel van het middel niet aan nu zij aangeeft dat in dit schrijven hetzelfde betoog werd gehanteerd als uiteengezet in het verzoekschrift, met name dat haar echtgenoot verkeerdelijk *“engaged to be married”* heeft laten registreren. Zoals hierboven uiteengezet, kan in het administratief dossier geen feitelijke grondslag voor dit betoog worden teruggevonden.

2.50. Nu uit het administratief dossier niets anders blijkt dan dat haar voorgehouden echtgenoot steeds uitdrukkelijk heeft verklaard “ongehuwd” te zijn, besluit de Raad dat de verwerende partij niet op

onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze heeft vastgesteld dat de informatie in de voorgelegde "affidavit" niet wordt bevestigd door de gegevens in het administratief dossier.

2.51. De aposteriori verklaring van verzoekster dat haar voorgehouden echtgenoot tijdens zijn "asielinterview" niet verder inging op zijn huwelijk omdat hij niet in het bezit was van documenten om zijn huwelijk te kunnen staven, doet geen afbreuk aan de voormelde tegenstrijdigheden. De bevinding dat de gegevens in de "affidavit" tegenstrijdig zijn met de verklaringen die dhr. F. S. M. in het kader van zijn asielaanvraag heeft afgelegd over zijn burgerlijke staat, blijft immers gehandhaafd.

2.52. In dit kader kan nog worden verwezen naar volgende motivering in de bestreden beslissing: *"Overwegende dat de heer F. (...) bij het ondertekenen van zijn asielrelaas er kennis van nam dat hij zich blootstelde aan vervolgingen op grond van leugenachtige of bedriegelijke verklaringen en dat anderzijds de familieleden waarvan hij het bestaan verborgen zou houden, zouden kunnen geweigerd worden zich bij hem te voegen."*

2.53. Gelet op deze vastgestelde tegenstrijdigheden en het feit dat de voorgehouden echtgenoot gehouden was om eerlijke verklaringen af te leggen, is het niet kennelijk onredelijk om te besluiten dat de huwelijksband op onvoldoende wijze wordt aangetoond zodat het recht op gezinshereniging niet wordt geopend.

2.54. Waar de verzoekende partij stelt dat haar echtgenoot tijdens zijn interview op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen inderdaad gewag heeft gemaakt van een voormalige verloofde met wie de relatie werd beëindigd doch dat dit een volledig irrelevant gegeven is, stelt de Raad vast dat het hier slechts een bijkomende vaststelling betreft die kan worden aangemerkt als een overtollig motief. Enige kritiek daarop kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing daar dit geen afbreuk doet aan het feit dat haar voorgehouden echtgenoot steeds uitdrukkelijk heeft verklaard "ongetrouwd" te zijn. Het feit dat haar voorgehouden echtgenoot steeds uitdrukkelijk heeft verklaard "ongetrouwd" te zijn, hetgeen tegenstrijdig is met de inhoud van de voorgelegde "affidavit", kan de conclusie in de bestreden beslissing dat de huwelijksband onvoldoende wordt bewezen omwille van deze tegenstrijdigheden voldoende schragen.

2.55. Waar de verzoekende partij nog ten overvloede foto's, genomen op de dag van hun huwelijk, voegt bij haar verzoekschrift en zij stelt dat hieruit ontegensprekelijk blijkt dat dhr. F. S. M. en zijzelf voor het vertrek van eerstgenoemde huwden in Afghanistan, stelt de Raad vast dat deze documenten pas voor het eerst met het verzoekschrift worden voorgelegd. De Raad vestigt er de aandacht op dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen en dat derhalve geen rekening kan worden gehouden met stukken die pas voor het eerst als bijlage bij het verzoekschrift worden bijgebracht.

2.56. Gelet op wat voorafgaat, kan dan ook worden besloten dat, wat betreft het schragende motief in de bestreden beslissing, geen schending wordt aangetoond van de materiële motiveringsplicht, noch van de zorgvuldigheidsplicht.

2.57. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de schragende overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan de verzoekende partij ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.58. De Raad merkt ten slotte op dat de verzoekende partij louter aanhaalt dat de bestreden beslissing artikel 8 van het EVRM heeft geschonden, waarbij de definitie wordt weergegeven van dit artikel, zonder evenwel aan te geven op welke manier dit verdragsartikel door de bestreden beslissing concreet wordt geschonden. Het middel is bijgevolg onontvankelijk in de mate dat de verzoekende partij een schending aanvoert van artikel 8 van het EVRM.

Het tweede middel is, voor zover onvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk

besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig Artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig mei tweeduizend twintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA